

Lørdag den 08.03.2008 – Hué.

Dagen i dag var frygtet allerede hjemmefra, da vi kun havde denne ene hele dag i Hué, og vi var usikre på, om det var nok med de ting, som vi gerne ville se. Kongegravene, -slottet og de andre ting ligger rimeligt spredt i forhold til hinanden.

Heldigvis havde vor chauffør i går reddet os lidt, da vi fik set Kongeslottet og den ene grav samt den store pagode.

I dag styrtede det bare ned fra morgenstunden. Ja, det havde det faktisk gjort hele natten og det meste af dagen i går også. Med gennemsnitligt 1-2 dages regn i Midt-Vietnam i marts, så måtte vi efterhånden med 5 regnvejrsdage have taget vor part.

Vejrudsigten sagde regn om formiddagen og opklaring til middag, så vi bestemte os for at starte på de to museer, der ifølge bogen skulle ligge lige overfor hinanden.

Vi tog hotellets shuttlebus til byen, og da chaufføren hørte, at vi var fra Dan Mach (hedder det faktisk her), så nævnte han som mange andre 1992 (EM i fodbold), Peter Schmeichel, hans søn Kasper og Gubjertsson. Jeg nænnede ikke at fortælle ham, at sidstnævnte er islænding. De er vilde med fodbold specielt europæisk, selv om det vises klokken meget sent om natten.

Overalt stod små boder, hvor der blev solgt blomster. Det var nemlig Kvindernes Dag i dag. Selv om Susan blev mindet om det allerede på hotellet med flere "Have a happy women day", blev det hurtigt og bestemt besluttet fra den anden del af selskabet, at hun ikke skulle forvente sig noget, da det sikkert var noget kommercielt bras opfundet af blomsterhandlerne.

Vel fremme ved afsætningsstedet fandt vi ud af, at der var et godt stykke at gå til museerne. Som de dumme danskere vi er, begav vi os af sted.

Efter at have afvist en stor del af de næsten arbejdsløse men vedholdende cykeltaxi-trampere (nogle mere hårdhændet end andre), fandt vi med møje og besvær det ene museum. I bogen stod der, at det var åbent fra 07.30-17.00, men de havde lige glemt at notere, at der er lukket mellem 11.00-13.30. Da klokken var 11.05 gad vi ikke rigtigt at vente, og da vi ikke kunne finde det andet museum, og vi var godt våde efterhånden, fandt vi en lille restaurant for at få lidt at drikke.

Det viste sig, at det tilsyneladende var handicappede, der bestyrede restauranten. Der var i hvert fald både dværg og døv-stumme.

Egentlig var planen bare at skulle have lidt at drikke og komme i tørvejr, men da Susan for at komme på toilettet måtte en tur gennem deres køkken (hvilket ikke er unormalt på de små steder, da det er deres private toilet, med dør direkte fra køkkenet ☺), og hun synes, at maden så så spændende ud, så vi valgte at spise tidlig frokost.

Efter at være tvunget til at se alle mulige billeder på silkepapir, der blev påstået at være malet af gadebørn, fik vi vores mad, der var ganske fremragende. For denne frokost og to øl måtte vi slippe den nette sum af kr. 20.

Da klokken nu var godt over middag, og det stadig øsede ned, valgte vi så småt at begive os over mod opsamlingsstedet for hotellets shuttlebus. Undervejs skulle der ligge nifles, og det endte med, at vi sad 1½ times tid på den amerikansk inspirerede café DMZ, hvor der faktisk kom en del amerikanere hovedsagligt backpackere. Desuden var der ret god musik.

Da det fortsat regnede (møg meteorologer), og der var noget tid til shuttlebussen kørte, tog vi en taxa tilbage til hotellet, hvor vi hængte det våde tøj op og tog nogle varme bade, før vi begav os ud for at kigge lidt på hotellet to barer og indkassere vor gratis drink, som vi fik en voucher på ved ankomsten.

Vi havde valgt ikke at spise i hotellets restaurant, da det var for dyrt i forhold til kvaliteten, så vi gik ud på gaden udenfor, hvor vi kun kunne finde én restaurant. Den bestod af 4 borde, hver med 4 haveplastikstole omkring.

Menukortet bestod af en kolonne med engelske ord for blandt andet kylling, ko, frø, skildpadde, svin, slange osv. Der var så en anden kolonne, hvor de engelske ord for kogt, stegt, grillet osv. var anført. Man kunne så (som udlænding) vælge, hvilken type kød man ville have, og hvordan det skulle tilberedes.

Tjeneren/beboeren var kun til begrænset hjælp, men vi fik da noget mad, og vi har heldigvis lært at sige ba-ba-ba, der betyder 333, der er navnet på en af deres øl.

Maden var ganske udmærket, men vi trængte til en dessert, som vi (desværre) valgte at få i hotellet restaurant. Endnu en skuffelse.

Tilbage på værelset pakkede vi det, som var tørt, og gjorde resten klart til at kaste i rygsækkene, da vi bliver hentet kl. 6 i morgen tidlig for at flyve til Hanoi og derfra køre direkte i højlandet.

Hotellet har lovet at lave nogle morgenmadsbokse, som vi kan spise i receptionen, da restauranten først åbner kl. 6.